

σιότητος, ἔτι τε τῶν οὐρανίων δυνάμεων, τὸ μὴ παρηλλαγμένον τῆς οὐσίας δεῖξας, ἀλλὰ τὴν τῶν ἀξιωμάτων διαφορὰν, τὸν λόγον πληροῦ.

Κατὰ Εὐνομίου λόγος Η'. κεφ. ε'. 765—890.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΤΟΥ Η'. ΛΟΓΟΥ

α'. Ο δὲ Η'. λόγος τὴν παρὰ τῶν αἱρετικῶν βλασφημίαν, τῶν ἐξ οὐκ ὄντων τὸν Μονογενῆ λεγόντων, καὶ ὅτι ἦν, ὅτε οὐκ ἦν, πάνυ θαυμαστῶς ἀνατρέπει, καὶ οὐ πρόσφατον, ἀλλ' ἐξ ἀιδίου τὸν Γίὸν ὄντα δείκνυσιν, ἐκ τε τοῦ τῷ Μωϋσεῖ εἰρηκέναι, «Ἐγώ εἰμι ὁ ὁν, τῷ δὲ Μανῷ, Ἡνα τί ἐρωτᾶς τὸ ὄνομά μου; καὶ τοῦτο ἔστι θαυμαστόν». Πρὸς τούτους καὶ ὁ Δαυΐδ πρὸς τὸν Θεόν φησι. «Σὺ δὲ ὁ αὐτὸς εἶ καὶ τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσιν». Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἡσαΐας, «Ἐγὼ Θεὸς πρῶτος ἐγώ καὶ μετὰ ταῦτα». Καὶ ὁ Εὐαγγελιστής, «Ἐν ἀρχῇ ἦν, καὶ πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν»· καὶ μήτε ἀρχὴν, μήτε τέλος ἔχοντα· εἰδωλολάτρας δὲ τοὺς πρόσφατον ἐξ οὐκ ὄντων αὐτὸν λέγοντας ἀποδείκνυσιν. Ἐν οἷς καὶ τὸ ἀπαύγασμα τῆς δόξης, καὶ τὸν χαρακτῆρα τῆς ὑποστάσεως παγκάλως διερμηνεύει.

β'. Εἴτα τὴν βούλησιν τοῦ Πατρὸς περὶ τῆς τοῦ Γίοῦ γεννήσεως διεξιών, δείκνυσι τὸ ἀγαθὸν βούλημα ἐξ ἀιδίου ὅν, ὅπερ ἔστιν ὁ Γίος, τῷ Πατρὶ ἐνυπάρχων, καὶ καθάπερ τῇ φλογὶ ἡ αὔγη, καὶ τῷ δρθαλμῷ ἡ τοῦ δράμη ἐνέργεια, συμφυὴς οὖσα τῇ βούλησι.

γ'. Εἴθ' οὕτως τὰ περὶ τῆς οὐσίας τοῦ Γίοῦ ὡς προεξετασθέντα παραδραμῶν, τὸ περὶ τῆς γεννήσεως σημανόμενον διεξεισι, διαφόρους εἰπῶν γεννήσεις ἐξ ὅλης, καὶ τέχνης, καὶ οἰκοδομημάτων, καὶ τῆς ἐκ τῶν ζώων διαδοχῆς, τῶν τε ἐξ ἀπορροίας, ὡς ἐξ ἡλίου καὶ ἀκτίνος, λαμπάδος καὶ αὐγῆς, ἀρωμάτων καὶ μύρων, καὶ τῆς ἐξ αὐτῶν ποιότητος, καὶ τὸν ἐκ τοῦ νοῦ λόγον, καὶ τῶν ἀπὸ σήψεως ἔγγλων, καὶ πυρὸς συμπλήσεως καὶ ἑτέρων μυρίων πανσόρως διελήλυθεν.

δ'. Πρὸς τούτους τὰς περὶ Θεοῦ ἐνεργείας ἐκ τῶν ἀγθρωπίνων δείκνυσιν ὑποδειγμάτων· καὶ

γάρ, διεῖρες, καὶ πόδες, καὶ τὰ λοιπὰ μόρια τοῦ σώματος, μεθ' ὧν οἱ ἀνθρωποι δημιουργοῦσι, τοῦτο ἀντὶ πάντων ἐπὶ Θεοῦ μόνον τὸ βούλημα ὑπάρχει. Οὗτῳ δὲ καὶ τὸ περὶ γεννήσεως παρηλλαγμένον τυγχάνει, διὸ καὶ Μονογενὴς προσῆγόρευται, διὰ τὸ μηδεμίαν κοινωνίαν ἑτέρας γεννήσεως, η̄ ἔχειν τὴν κτίσιν· ἀλλ' ἀπαύγασμα δόξης, καὶ δομὴ μύρου λεγόμενος, τὸ συνημμένον καὶ συνατέδιον τῆς πρὸς τὸν Πατέρα φύσεως δείκνυσιν.

ε'. Εἴτα τὴν τοῦ Δημιουργοῦ καὶ Μονογενοῦς ὑπόστασιν οὐκ ἀρχὴν ἔχειν, ὥσπερ καὶ τὰ δημιουργήματα, ὡς δὲ Εὐνόμιος φησιν, ἀλλ' ἀναρχον καὶ ἀιδίον, καὶ μηδεμίαν κοινωνίαν, μήτε ἀπὸ τῆς οὐσίας, μήτε ἀπὸ τῶν ὄντων ἀναμάτων τὸν Μονογενῆ πρὸς τὴν κτίσιν ἔχοντα, ἀλλ' ἐξ ἀιδίου τῷ Πατρὶ συνόντα, καθὼς ἡ Πανάρετος λέγει Σοφία, ἀρχὴν τε καὶ τέλος καὶ μεσότητα χρόνων ὄντα· πολλὰ τε περὶ τῆς τοῦ Μονογενοῦς θεότητος καὶ ἀιδιότητος, ἔτι τε περὶ ψυχῶν καὶ ἀγγέλων, καὶ ζωῆς καὶ θανάτου εἰπών, τὸν λόγον πληροῦ.

Κατὰ Εὐνομίου λόγος Θ'. κεφ. δ'. 801—825.

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΤΟΥ Θ'. ΛΟΓΟΥ

α'. Ο δὲ Θ'. λόγος τὴν Εὐνομίου θεολογίαν μέχρι μὲν τινος καλῶς ἡρθεῖσαν λέγει. Εἴτη, ἐφεξῆς ἐκ τῶν Φίλωνος λόγων τὸ, ὁ Θεὸς πρὸ τῶν ἀλλων, δσα γεννητὰ, διὰ τὴν συγγένειαν τοῦ φρονήματος μετὰ τῶν ἴδιων ἀναμίξας λόγων, προσθεῖς δὲ καὶ τὸ, Τῆς ἴδιας κατακρατεῖ δυνάμεως, τὴν ὑπερβολὴν τῆς ἀτοπίας μυσαζθεῖς, θαυμαστῶς ἐξελέγχει.

β'. Εἴτα τὴν τοῦ Γίοῦ Γέννησιν οὐ κατὰ τὴν Εὐνομίου φωνὴν, Τότε ἐγέννησε, λέγοντος, ὅτε ἡθέλησεν ὁ Πατήρ, καὶ οὐ πρότερον, ἀλλὰ πάντων ἀγαθῶν καὶ καλῶν πλήρωμα τὸν Γίον ὄντα, ἀεὶ ἐν τῷ Πατρὶ θεωρεῖσθαι πανσέφως ὑπέδειξεν, αὐτῶν τῶν Εὐνομίου λόγων συνηγορίαν ποιησάμενος τῆς τοιαύτης ἀποδείξεως.

γ'. Καὶ ὅτι κατὰ τὴν κοινὴν καὶ σαρκῶδη γέννησιν, ἡ προαιώνιος τοῦ Μονογενοῦς οὐ

